

Остаемъ покорни вашимъ высшимъ приказаніямъ
корніе слуги (слѣдватъ 37 подписа)».

Прошението говори само за себѣ си и неиска ком-
пани; не търпи свободолюбивия българинъ, щото руски
офицере да се шамаросватъ съ него.

Като предложихъ на дружинния командиръ да разпра-
на момчетата, че колективна писменна жалба отъ стра-
долнитѣ чинове е незаконна, особено когато се тя не по-
чръзъ непосредствения началникъ, азъ заедно съ това
шихъ се да обърнѣмъ сериозното внимание на генерала. Иск-
да тръгнахъ днесъ назадъ за Зелено Дърво, нѣ полковникъ
Кесяковъ не успѣлъ да си свърши работата и ме предума-
останѣ още за два три дена съ условие да вървимъ наед-

Отъ 13-ий до 16-ий НОЕМВРИЙ.

Стоѣхъ въ Търново и чѣкамъ да си свърши работ-
полковникъ Кесяковъ; той има двѣ каруци, а мойтѣ конѣ
впрягане ги нѣма. На 15-й вечерта приехъ телеграма отъ
нашия началникъ на щаба, който, отъ името на генерала,
моли да се върна. Нѣмъ тѣмъ като нѣма особена потребностъ
отъ моето присѣствие на позицията, а освѣнъ това въ Т-
ново азъ съмъ при своята си бригада, то азъ се про-
мислехъ да отгадавамъ, какво го е накарало генерала да
вика така екстренно.

16-ий НОЕМВРИЙ.

Сутренъта рано влиза тичишкомъ и съ сияюще лъ-
полковникъ Кесяковъ и още отъ стѣлбата крѣщи! „Сгата
се по-скоро, азъ имамъ вѣрни извѣстия, че се предпол-
общо настѣпване и минаване прѣзъ Балкана, което е и пр-
чината дѣто те викатъ!“ Азъ се и зарадвахъ: край, слѣд-
вателно, на това мѣстно и безработно стоене въ Зелено Дърво.
Бързешкомъ се събрахме и слѣдъ като се разпростихме съ
дружиннитѣ командири, тръгнахме въ пѣтъ. Въ Търново и по ната-
такъ къмъ градеца Дръново се отоплило и кално. Въ Дръново
сирѣхъ да поназобимъ конетѣ, че и намъ ни се искаше да
си посжрбнемъ; тукъ се научихме, че Орловския полкъ дигнатъ